Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Samen zijn we sterk

Eén strenge winter waren veel mensen in het land ziek. De wangen van Ma Monikazi brandden. Zweet drupte van haar lichaam. Ze wilde het ijzige gras tegen haar gezicht houden om af te koelen. Onder haar deken hield ze haar buik vast en zong ze voor de baby in haar: "Wees sterk, kleintje. De winter is niet lang. Wees dapper, kleintje. Samen zijn we sterk!"
Haar maag rommelde toen de krachtige schoppen van de baby haar 's nachts wakker maakten. Ze at het overgebleven vlees in de kookpot, hongerig naar het leven.
Op een heldere nacht was de maan groter, dikker en rozer dan ooit. Haar adem kwam snel. De baby was klaar. De tantes in de bevallingskamer wreven over haar rug en verwarmden het water. Toen Monikazi haar prachtige dochter in haar armen hield, wist ze dat ze een speciaal meisje was, een vechter.
Wat een zegen! Haar naam is Nontsikelelo. Ze zal de moeder van alle zegeningen zijn.

Nontsikelelo was mooi en sterk, met gekrulde zwarte knopenogen. Ze hield van haar oudere broer, Mcengi. Hij liet haar lachen, en zo verspreidde de lach zich. Ze hield ervan

om vlees te eten voordat ze tanden had. Haar favoriete tante hield altijd een kleine portie aan de zijkant van haar bord voor Ntsiki. Mcengi jaagde de kippen die in de tuin rondscharrelden, waar Ma Monikazi spinazie en pompoenen kweekte om haar gezin te voeden. Ntsiki rende achter hem aan terwijl haar benen sterk werden. Ma Monikazi had nog een babyjongen, Velaphi, en nog een, Qudalele. Uiteindelijk nog een zusje, Nomyaleko. Kleine Ntsiki vouwde servetten en waste de babykleding. Ze veegde het huis en voedde het vuur. Ze tilde haar babybroertje op als hij huilde en kietelde hem tot hij lachte.

Ze leerde hen zingen: "Wees sterk, kleintje. De winter is voorbij. Wees dapper, kleintje. Samen zijn we sterk!"

Qingqiwe, haar grootvader, fokte paarden. Zijn favoriet was Shishi, een glanzende zwarte merrie. Zodra Ntsiki oud genoeg was, tilde hij haar op het zadel voor zich. Zijn sterke armen reikten om haar heen. Hij vlechtte de teugels door haar vingers.

Hij leerde haar zachtjes tegen Shishi te praten, haar te verzorgen met een harde borstel. Toen ze zijn glanzende vacht streelde, fluisterde Albertina: "Jij bent het mooiste wezen. Dank je dat ik op je rug mag rijden."

Haar vader, Bonilizwe, kwam met Kerstmis thuis van de mijnen. Ntsiki trok zich op aan Shishi's brede rug. Ze reed naar de bushalte om hem te ontmoeten. Ntsiki zat

rechtop en trots. Haar knieën hielden stevig stand. Ze hanteerde de teugels met zachte vingers.
Wat was Bonilizwe trots op zijn dochter. De grootste glimlach die Ntsiki ooit had gezien bedekte het gezicht van haar vader.

Op haar zesde verjaardag ging ze naar school. "Je moet een Engelse naam kiezen," zei de presbyteriaanse lerares, maar Ntsiki hield van haar eigen naam. "Waarom heb ik een nieuwe naam nodig?" vroeg ze. De lerares trok een frons en las de namen hardop voor: "Adah, Agnes, Albertina, Anna." Wat betekenden ze? Ntsiki vond de lange naam het leukst. Al-ber-ti-na! De naam had ritme. Al-ber-ti-na! De naam had een sprongetje. Albertina was een naam waarmee je niet moest sollen. Toen haar nicht met een knappe man uit een nabijgelegen stad trouwde, werd Albertina gekozen als umkhapi. De getuige! Weken voor de bruiloft naaide ze haar isikhakha, de korte traditionele rok, en rijgde ze heldere kralen aan haar amatikiti. Haar moeder gaf haar de witte vlag en zei: "Je hebt een grote taak, mijn zegen."
Bij de bocht in de weg zwaaide Albertina met de vlag, draaide toen Shishi om en leidde iedereen van mijlenver naar de ceremonie. Mensen zouden roddelen als ze een fout maakte, maar de gasten stonden langs de weg. Ze

ululeerden en zongen. Ze gooiden bloemen voor het paard en het meisje.

Haar moeder was vaak ziek en had Albertina nodig om voor het huis te zorgen. In haar laatste jaar van de basisschool was Albertina de oudste leerling op school. Ze werd gekozen als hoofdmeisje en droeg haar speld met trots.

Haar beste vriendin, Betty, vertelde haar over een wedstrijd en zei: "Je moet je inschrijven, mijn slimme vriendin." "Wat is de prijs?" vroeg Albertina, nieuwsgierig.

"Een beurs voor de middelbare school!" zei Betty. "Je moet je inschrijven. Je wint het zeker."

Albertina studeerde tot de kaars was opgebrand. Ze oefende sommen. Ze oefende spelling. Ze scherpte haar potloden aan en gaf haar schoenen een extra glans. De volgende ochtend passeerde ze Shishi in haar weiland. Het paard hinnikte en stampte op de grond.

De test begon. Albertina's vingers trilden. De sommen waren lastig. Haar mond werd droog. Haar hand krampte om haar potlood, maar ze

ging door. "Goed gedaan, Albertina!" zei haar lerares aan het eind. De belangrijke ambtenaar arriveerde en riep de top twee leerlingen naar het podium. "Goed gedaan, Albertina, voor de volle punten," zei hij, "maar je bent te oud. De beurs gaat naar..."
Albertina probeerde niet te huilen. "Dat is oneerlijk," schreeuwde Betty. "Dat stond niet in de regels!" Hoe zou Albertina nu naar de middelbare school gaan? Ze sleepte haar voeten de hele weg naar huis.
De lerares schreef naar de krant over de oneerlijke beslissing. Broeder Joe van het katholieke missiecentrum las het verhaal tijdens zijn ontbijt. Hij brak zijn gekookte ei met een extra flair. Hij duwde de krant over de tafel naar Vader Bernard. Ook hij vond het verhaal helemaal niet leuk.

Al snel was er een beurs voor Albertina. Mariazell nabij Matatiele was ver van Xolobe, maar het hele dorp barstte los. Hun thuismeisje ging naar de middelbare school. Ze zou hen trots maken. Ze gaven een feest als geen ander. De vrouwen brouwden sorghumbier en staken de vuren aan. Ze slachtten kippen en roerden in potten met vlees. Albertina glimlachte tot haar gezicht pijn deed.
Ze pakte haar bruine koffer en poetste haar schoenen opnieuw. Voordat ze met de bus naar Matatiele vertrok, nam ze afscheid van Shishi. Albertina borstelde haar

vacht en streek over haar stugge manen. Ze fluisterde al haar vragen in het zijdezachte oor van het paard: Wat als ik verdwaal? Zal ik nieuwe vrienden maken? Zal ik nog steeds slim zijn zo ver van huis? Shishi hinnikte en stampte op de grond.

De schooldagen begonnen goed voor zonsopgang. De meisjes waste zich snel in het koude water en veegden de slaapzalen voor de mis. De melkachtige pap was nooit helemaal genoeg; de stoofpot niet zo lekker als die van tante thuis. Maar Albertina studeerde hard. Ze speelde netbal op zonnige middagen.
Tijdens haar schoolvakanties werkte Albertina op het missiecentrum. Ze wreef en schrobde tegen de zinken wasbord. Ze kookte lakens in koperen kuipen en draaide ze daarna door de wringer.

Ze schoffelde en bewerkte de schooltuin, maar miste haar familie. Wie vertelde haar broers en zussen grappige verhalen? Wie veegde hun ogen als ze huilden? Wie kietelde hen tot ze lachten? Albertina hield van de nonnen die haar onderwezen. Kon ze een heilige zuster worden? "Maar nonnen verdienen geen salaris," zei Vader Bernard. "Misschien moet je

verpleegkundige worden? Je krijgt betaald terwijl je studeert."

Albertina nam de trein naar Johannesburg. Ze kocht een getailleerd, wit uniform, nieuwe marineblauwe schoenen en een glanzende rode vulpen. Zieke mensen kwamen de hele dag naar het ziekenhuis. Ze maakte hun wonden schoon met zorgvuldige vingers. Ze hield de oude mensen voorzichtig vast. Toen de baby's huilden, zong ze: "Wees sterk, kleintje. De winter is niet lang. Wees dapper, kleintje. Samen zijn we sterk!"
Sommige nachten werkte Albertina tot de dageraad. Ze keek uit het raam en dacht aan haar familie. Waren de kinderen hongerig? Gingen ze naar school? Wie reed er op Shishi? Ze herinnerde zich de donkergroene spinazie. Ze miste de geur van de aarde. Hier was geen groentetuin. Er was nergens plaats voor een paard. Albertina ging nooit naar feesten. Ze spaarde elke shilling. Op haar vrije dagen leerde ze tennis spelen. Whoosh! Plop! Ze sloeg de bal over het net. Altijd wenste ze een beetje meer geld om naar huis te sturen.

Walter Sisulu was een dappere en slimme man die droomde van vrijheid voor Zuid-Afrika. Zijn grote glimlach trok de aandacht van Albertina. Ze wandelden samen door de straten van de stad. Haar delicate hand rustte op zijn arm. Walter

wilde dat Albertina de moeder van zijn kinderen zou zijn.
Heldere linten versierden het Bantu Mannen Sociaal Centrum op hun trouwdag. Albertina's jurk met lange mouwen had een zwierige sleep van kant. Veel vrienden zegen hun speciale dag. Albertina plantte bloemen in haar kleine tuin. Binnen een jaar werd Max geboren. Albertina was moeder geworden. Op een dag zouden mensen haar de moeder van de natie noemen.
Max had de zwarte knopeogen van zijn moeder en de ronde kin van zijn vader. Hij was de hoop voor hun toekomst. Albertina wilde vechten voor een nieuw Zuid-Afrika, zodat Max vrij kon zijn. Toen hij huilde, zong ze:

"Wees sterk, kleintje. De winter is niet lang. Wees dapper, kleintje. Samen zijn we sterk!"

De politie kwam midden in de nacht, bonzend op de deur. Albertina berispte de mannen die haar huis in de war maakten. "Wat zijn jullie onbeschoft!" zei ze, "modder trappen in mijn huis."
In de ochtend lagen Albertina's favoriete bloemen verpletterd onder hun voetstappen. Ze herinnerde zich hoe ze de kippen uit haar groentetuin in Xolobe had gejaagd en begon haar tuin opnieuw te planten. De aarde, wist ze, zou herstellen.
Ze zou haar man steunen, die veel geheimen had en zich voor de politie verstopte.

Ze voegde zich bij de vrouwen en werkte om een mars naar Pretoria te organiseren. De vrouwen weigerden een pas te dragen. Ze zongen in het Afrikaans: "Je slaat een vrouw; je slaat een rots!"
Vele zware jaren volgden na Walter's arrestatie. Hij werd 26 jaar opgesloten op Robbeneiland. Albertina werd ook vaak naar de gevangenis gestuurd. Vaak was ze bang. Vaak was ze eenzaam.
Maar zelfs op de donkerste nachten kon ze een stukje maanlicht door het raam van haar cel zien. Ze zong het lied dat Ma Monikazi zong voordat ze geboren werd: "Wees sterk, kleintje. De winter is niet lang. Wees dapper, kleintje. Samen zijn we sterk!"

